

LUISTER NAAR MIJ

Eerder verschenen van Tess Gerritsen bij
The House of Books:

IN DE RIZZOLI & ISLES-REEKS

De chirurg
De leerling
De zondares
Zustermoord
Verdwijn
De Mefisto Club
Het aandenken
Sneeuwval
Het stille meisje
De laatste sterft
Sterf twee keer
Ik weet een geheim

ANDERE

Hartslag
Alarmfase rood
Diagnose besmet
Koud bloed
Koud hart
Meisje vermist
Speel met vuur
Schaduw van de nacht
De studente (met Gary Braver)

Tess Gerritsen

Luister naar mij

Uit het Engels vertaald door Els Franci-Ekeler

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Listen To Me*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Ballantine Books, een imprint van Random House, een divisie van Penguin Random House LLC, New York

© Tess Gerritsen, 2022

© Vertaling uit het Engels: Els Franci-Ekeler, 2022

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2022

© Omslagbeeld: Ruben Mario Ramos/Arcangel Images

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Buro Blikgoed, Haarlem

© Auteursfoto: Jan Reinier van der Vliet

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6443 9

ISBN 978 90 443 6444 6 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Josh en Laura

1

Amy

Ik had toch mijn laarzen aan moeten trekken, dacht ze toen ze uit de Snell Library kwam en zag dat de campus bedekt was met een nieuwe laag al modderig geworden sneeuw. Toen ze vanochtend de deur uit was gegaan, was het negen graden geweest, een lenteachtige temperatuur waardoor ze het idee had gehad dat de winter eindelijk voorbij was. Ze was naar de universiteit gegaan in een spijkerbroek, hoody en gloednieuwe roze flatjes van boterzacht leer, maar terwijl zij de hele dag binnen op haar laptop aan het werk was geweest, was buiten de winter teruggekeerd. Nu was het donker en de ijzige wind zou het pad binnen de kortste keren in een ijsbaan veranderen.

Met een zucht trok ze de rits van haar hoody omhoog en hees haar zware rugtas met haar boeken en laptop op haar schouders. Niets aan te doen, ze moest erdoorheen. Voorzichtig liep ze de trap van het gebouw af. De laag papperige sneeuw reikte tot haar enkels. Met natte, ijskoude voeten liep ze over het pad tussen Haydn Hall en Blackman Auditorium. Haar nieuwe schoenen kon ze straks wel weggooiden. Doodzonde. Waarom had ze vanochtend dan ook niet naar het weerbericht geluisterd? Waarom was ze vergeten dat maart je in Boston zo'n loer kon draaien?

Bij Eli Hall stopte ze abrupt. Ze keek om. Had ze achter zich voetstappen gehoord? Ze tuurde het pad af dat tussen de twee gebouwen liep, maar het lag er volkomen verlaten bij, glinsterend

onder het licht van de straatlantaarns. De vroeg invallende duisternis en het winterse weer hadden iedereen naar huis gejaagd. Ze hoorde geen voetstappen, alleen het tikken van de natte sneeuw op haar rugtas en het blubberig suizende geluid van de auto's op Huntington Avenue.

Ze knoopte de koordjes van haar capuchon vast en liep door.

Het centrale plein van de campus was spekglad. Haar hopeloos ongeschikte schoenen braken bij elke stap het dunne ijslaagje en zonken weg in de smurrie. Ijskoud water drong in de pijpen van haar spijkerbroek. Haar tenen waren al helemaal verdoofd.

Het was allemaal de schuld van professor Harthoorn. Hij was de reden waarom ze de hele dag in de bibliotheek had gezeten, waarom ze nog hier was, in plaats van thuis samen met haar ouders aan tafel te zitten. Ze liep met half bevroren tenen door deze blubber omdat hij vond dat haar eindscriptie, een verhandeling van tweeëndertig pagina's waar ze maanden aan had gewerkt, niet volledig was. Onaf, had hij gezegd, omdat ze had verzuimd dieper in te gaan op het keerpunt in Artemisia Gentileschi's leven, het trauma dat haar hele wereld op zijn kop had gezet en haar schilderijen zo'n diepgewortelde intensiteit en uitstraling had gegeven: de verkrachting die ze had ondergaan.

Alsof vrouwen willoze hompen klei waren, die met vuisten bewerkt moesten worden om vorm te krijgen. Alsof Artemisia, om zich als kunstenares te kunnen ontplooien, eerst het slachtoffer had moeten worden van een verkrachting.

Ze sjouwde door de blubber en begon zich steeds meer op te winden om Harthoorns opmerkingen. Wat wist een oude zuurpruim als hij eigenlijk over vrouwen? Wat wist hij over alle onuitstaanbare, zenuwtergende dingen die vrouwen zich moesten laten welgevalen? Over de zogenaamd hulpvaardige adviezen die hun werden opgedrongen door mannen die dachten dat ze de wijsheid in pacht hadden?

Ze was bijna bij het kruispunt toen het voetgangerslicht op

rood sprong. Welja, dat kon er ook nog wel bij. Vandaag zat alles tegen. De auto's sproeiden ijswater over de stoep. De natte sneeuw tikte op haar rugtas. Als haar laptop nu maar niet nat werd. Het ontbrak er nog maar aan dat al het werk dat ze vandaag had verricht verloren zou gaan. Stom van haar dat ze niet naar de weersvoorspelling had gekeken. Dat ze geen paraplu had meegenomen. Dat ze deze schoenen had aangetrokken.

Het voetgangerslicht stond nog steeds op rood. Het zou toch niet stuk zijn? Kon ze het wagen snel over te steken?

Ze keek zo ingespannen naar het verkeerslicht dat ze eerst niet merkte dat er een man achter haar was komen staan, maar nu werd ze zich van hem bewust. Misschien kwam het door het ruisende geluid van zijn nylon jack, of door de geur van alcohol die hij uitademde. Ze keek om.

Hij was zo dik ingepakt tegen de kou, met een sjaal rond zijn kin en een wollen muts tot op zijn wenkbrauwen, dat ze van zijn gezicht weinig meer kon zien dan zijn ogen. Hij meed haar blik niet, maar keek zo fel terug dat ze zich bijna betast voelde, alsof die blik haar diepste geheimen uit haar wezen zoog. Hij stond volkomen stil, maar zijn blik maakte haar erg nerveus.

Ze keek naar de overkant van Huntington Avenue, waar winkels waren. De tacoshop was open. Er brandde licht en ze zag binnen een stuk of zes klanten. Een veilige plek, waar mensen waren die haar in geval van nood konden helpen. Ze kon daar even gaan zitten om warm te worden en eventueel een Uber regelen.

Eindelijk sprong het licht op groen.

Ze stapte te haastig van de stoep. De leren zool van haar flatje gleed weg op de spekgladde stoepwand. Met molenwiekende armen probeerde ze overeind te blijven, maar vanwege de zware rugtas kon ze haar evenwicht niet bewaren. Ze viel languit neer. Drijfmat en ijskoud probeerde ze overeind te krabbelen.

Ze had geen erg in de koplampen die in volle vaart op haar af kwamen.

2

Angela

Twee maanden later

Zie je iets, zeg dan iets. We horen die slogan zo vaak dat we automatisch reageren als we een verdacht pakje zien of als een onbekende figuur zich ergens op verdachte wijze ophoudt. Ik in elk geval wel, vooral omdat mijn dochter Jane rechercheur is, en mijn partner Vince een gepensioneerde politieman. Ik hoor van hen zoveel griezelverhalen dat je er donder op kunt zeggen dat ik meteen aan de bel trek als ik iets vreemds zie. Het is voor mij een tweede natuur geworden om in onze buurt een oogje in het zeil te houden.

Ik woon in Revere, dat dicht bij Boston is, maar er strikt genomen geen deel van uitmaakt. Je kunt het beschouwen als de minder welgestelde neef van de familie. Mijn straat heeft bescheiden gezinswoningen, die indertijd zijn gebouwd voor pasgetrouwde stellen die hoopten zich later iets groters te kunnen veroorloven. Zo was het toen Frank en ik hier veertig jaar geleden kwamen wonen, alleen konden wij ons uiteindelijk nooit iets groters veroorloven. Net zomin als Agnes Kaminsky, die nog steeds naast me woont, en Glen Druckmeyer aan de overkant, die zich niet alleen nooit iets groters kon veroorloven, maar zelfs is gestorven in het eerste en enige huis dat hij ooit heeft kunnen kopen. Door de jaren heen heb ik gezinnen zien komen en gaan. Het huis rechts van mij staat momenteel weer te koop, en ik ben benieuwd wie er zal komen wonen. Links van me woont Agnes, die mijn beste vriendin was tot ik verkering kreeg met Vince Korsak. Agnes vond

dat een schandaal omdat Frank en ik nog niet officieel gescheiden waren. Wat haar betreft ben ik nu een gevallen vrouw, alhoewel het Frank was die vreemdging. Met een blondine. De ware reden waarom Agnes me nu niet kan uitstaan, is dat ik zo'n schik in het leven heb sinds Frank weg is. Ik ben blij met de nieuwe man in mijn leven en vind dat ik hem in mijn eigen achtertuin best mag zoenen. Wat had ik volgens Agnes moeten doen toen mijn echtgenoot me had verlaten? Me zedig in het zwart hullen en mijn benen over elkaar slaan tot alles daar beneden opdroogt? Zij en ik spreken elkaar bijna nooit meer, maar dat is ook niet nodig. Ik weet precies wat ze doet. Wat ze al jaren doet: haar Virginia Slims roken, televisiekijken en haar groenten te gaar koken.

Niet dat het aan mij is daarover een oordeel te geven.

Aan de overkant heb je op de hoek het blauwe huis van Larry en Lorelei Leopold, die er al twintig jaar wonen. Larry is docent Engels aan de plaatselijke middelbare school. Ik kan niet zeggen dat we elkaar erg goed kennen, maar we spelen elke donderdagavond Scrabble, waardoor ik weet dat Larry een enorme woordenschat heeft. Naast de Leopolds is het huis waar Glen Druckmeyer is gestorven en dat sindsdien wordt verhuurd. Daarnaast woont Jonas, een tweeënzestigjarige vrijgezel en voormalige NAVY SEAL. Hij woont hier nu alweer zes jaar. Lorelei heeft hem een tijdje geleden uitgenodigd voor de Scrabble-avonden bij mij thuis. Ik vind dat we dit eerst als groep hadden moeten bespreken, maar Jonas blijkt een aanwinst te zijn. Hij brengt altijd een fles Ecco Domani-cabernet mee, heeft een adequate woordenschat en probeert nooit te smokkelen met vreemde woorden. Die zijn verboden. Scrabble is een puur Amerikaans spel. Ik moet toegeven dat Jonas er goed uitziet. Helaas weet hij dat zelf ook. Hij mag graag met ontbloot bovenlichaam het gras in zijn voortuin maaien. Het is moeilijk om dan niet naar zijn gespierde borst en forse biceps te kijken, en hij weet dat ik kijk. Als hij me voor het raam ziet staan, wuift hij altijd naar me, waardoor Agnes Kaminsky denkt dat we

iets met elkaar hebben, wat natuurlijk niet zo is. Ik ben alleen maar een goede buur. Als er in onze straat een nieuw gezin komt wonen, ga ik meteen kennismaken, met een vriendelijke glimlach en een courgettebrood. Dat stellen de mensen op prijs. Ze nodigen me uit binnen te komen, stellen hun kinderen aan me voor, vertellen me waar ze vandaan komen en wat voor werk ze doen. Ze vragen me of ik een goede loodgieter of tandarts weet. We wisselen telefoonnummers uit en spreken af om binnenkort samen een kopje koffie te drinken. Zo ben ik altijd geweest, met al mijn burens.

Tot de Greens hier kwam wonen.

Zij huren nummer 2533, het gele huis waar Glen Druckmeyer is gestorven. Het huis heeft een jaar leeggestaan en ik ben blij dat het nu weer bewoond is. Het is nooit goed als een huis te lang leeg staat; dat geeft de straat een slechte naam, alsof het hier niet goed wonen is.

Op een dag zie ik de auto met aanhangwagen van de Greens voorrijden. Ik haal meteen een van mijn beroemde courgettebroden uit de diepvries. Terwijl het ontdooit, ga ik op mijn veranda staan om te zien wie de nieuwe burens zijn. De man stapt als eerste uit de auto: lang, blond, gespierd. Strak gezicht. Dat valt me meteen op. De meeste mensen kijken verheugd als ze bij hun nieuwe woning aankomen. Hij niet. Hij kijkt onbewogen om zich heen, zijn ogen verborgen achter een zonnebril met spiegelende glazen.

Ik wuif naar hem, maar hij wuift niet meteen terug. Hij laat zijn blik eerst een poosje op me rusten. Dan zwaait hij op een mechanische manier, alsof de chip in zijn computerbrein de situatie heeft geanalyseerd en besloten dat terugzwaaien de juiste reactie is.

Geeft niet, denk ik. Misschien is zijn vrouw toeschietelijker.

Zij stapt nu ook uit de auto. Begin dertig, zilverachtig blond haar, een slank figuurtje in een spijkerbroek. Ze kijkt ook om zich heen, met snelle, schichtige blikken, als een eekhoorn. Ik zwaai naar haar en ze zwaait aarzelend terug.

Dat beschouw ik als mijn cue. Ik steek de straat over en zeg: ‘Mag ik jullie als eerste welkom heten in onze wijk?’

‘Aangenaam kennis te maken,’ zegt ze, met een blik naar haar man, alsof ze permissie vraagt om te spreken. Mijn voelsprietten beginnen te trillen. Er is iets mis met dit echtpaar. Ze voelen zich niet op hun gemak in elkaars gezelschap en ik denk meteen aan alles wat er in een huwelijk kan fout lopen. Wie weet dat beter dan ik?

‘Ik ben Angela Rizzoli,’ zeg ik. ‘En jullie zijn?’

‘Ik, eh, ik ben Carrie. En dat is Matt.’ Ze zegt het hakkelend, alsof ze over elk woord eerst moet nadenken.

‘Ik woon hier al veertig jaar. Als jullie iets over deze buurt willen weten, kunnen jullie het mij vragen.’

‘Vertel ons over onze burenen,’ zegt Matt. Hij kijkt naar nummer 2535, het blauwe huis naast het hunne. ‘Wat voor mensen wonen daar?’

‘O, dat zijn de Leopolds. Larry en Lorelei. Larry is docent Engels aan de middelbare school en Lorelei is huisvrouw. Ziet u wat een keurige tuin ze hebben? Dat is het werk van Larry. Bij hem zul je geen sprietje onkruid zien. Ze hebben geen kinderen en zijn aardige, rustige burenen. Aan uw andere kant woont Jonas. Hij is een voormalige NAVY SEAL en weet daar smakelijk over te vertellen. Aan mijn kant van de straat hebben we mijn buurvrouw, Agnes Kaminsky. Haar man is lang geleden gestorven en ze is nooit hertrouwd. Ze vindt het wel goed zo. We waren vroeger dikke vriendinnen, tot mijn man...’ Ik besef dat ik veel te veel praat en stop. Ze hoeven niet te weten waarom Agnes en ik geen vriendinnen meer zijn. Dat zal Agnes hun trouwens zelf wel vertellen. ‘Hebben jullie kinderen?’ vraag ik.

Het is een doodgewone vraag, maar weer kijkt Carrie naar haar man, alsof ze toestemming nodig heeft antwoord te geven.

‘Nee,’ zegt hij. ‘Nog niet.’

‘Dan hebben jullie nog geen adresjes nodig voor een goede oppas. Een goede oppas is steeds moeilijker te krijgen, ziet u.’ Ik

wend me tot Carrie. ‘Ik heb een courgettebrood voor jullie uit de diepvries gehaald. Iedereen is dol op mijn heerlijke courgettebroden, al zeg ik het zelf. Ik kom het zo dadelijk wel even brengen.’

Matt antwoordt voor hen beiden. ‘Dat is erg aardig van u, maar we zijn allergisch.’

‘Voor courgette?’

‘Voor gluten. We kunnen geen graanproducten eten.’ Hij legt een hand op de schouder van zijn vrouw en duwt haar zachtjes in de richting van het huis. ‘We moeten eerst het huis maar eens gaan bekijken. Tot ziens.’ Ze gaan naar binnen en doen de deur dicht.

Ik kijk naar de aanhangwagen, die ze nog niet eens hebben geopend. Ieder ander stel zou meteen hun spulletjes naar binnen hebben gebracht. Toch? Het eerste wat ik zou uitpakken, is mijn koffiezetapparaat en waterkoker. Maar nee, Carrie en Matt Green laten alles in de aanhangwagen.

De hele middag staat de wagen voor hun deur, portdicht.

Pas als het donker is, hoor ik het gerammel van metaal. Ik kijk naar buiten en zie het silhouet van Matt achter de aanhangwagen. Hij klimt erin en komt even later achterwaarts weer naar buiten met een aantal dozen op een steekwagen. Waarom heeft hij met het uitladen van de aanhangwagen gewacht tot het donker was? Wat willen ze voor de burens verborgen houden? Het zijn trouwens niet veel spullen, want hij heeft er maar tien minuten voor nodig om alles uit te laden. Hij sluit de aanhangwagen af en gaat weer naar binnen. Er brandt licht, maar ik kan niets zien omdat ze de jaloezieën hebben neergelaten.

Ik woon hier nu veertig jaar en in onze wijk hebben allerlei soorten mensen gewoond: alcoholisten, overspeligen, een man die zijn vrouw mishandelde, maar ik heb nog nooit een stel meegemaakt dat zich zo afstandelijk gedroeg als Carrie en Matt Green. Misschien vonden ze me opdringerig. Misschien hebben ze problemen in hun huwelijk en hebben ze geen geduld voor een nieuwsgierige buurvrouw. Misschien ligt het aan mij dat het tussen ons niet klikte.

Ik zal ze voorlopig met rust laten.

De volgende dag en de dagen daarna houd ik nummer 2533 in de gaten. Ik zie Larry Leopold 's ochtends naar zijn werk gaan. Ik zie Jonas met ontbloot bovenlichaam het gras maaien. Ik zie mijn nemesi, Agnes, paffend aan haar sigaret, tweemaal per dag haar verbolgen wandeling langs mijn huis maken.

De Greens? Zij slagen erin langs me heen te glippen als spoken. Ik vang een glimp van hem op, achter het stuur van een zwarte Toyota, als hij die in de garage zet. Ik zie hem luxaflex ophangen voor de ramen op de eerste verdieping. Ik zie FedEx een doos bij hen afgeven, en de chauffeur verklapt dat die is verstuurd door VH Photo in New York City. (Het kan nooit kwaad om te weten dat de FedEx-chauffeur van jouw wijk dol is op jouw courgettebrood.) Wat ik niet zie, is iets wat erop wijst dat deze mensen een baan hebben. Ze leiden een onregelmatig leven, verlaten het huis op ongebruikelijke tijdstippen, gedragen zich alsof ze gepensioneerd zijn. Ik vraag de Leopolds en Jonas naar hen, maar zij weten niet meer dan ik. De Greens zijn voor ons allen een mysterie.

Ik leg dit allemaal telefonisch uit aan mijn dochter Jane, van wie je zou verwachten dat ze net zo nieuwsgierig zou zijn als ik. Ze wijst me erop dat het niet verboden is een nieuwsgierig Aagje te ontlopen. Ze is trots op haar intuïtie als rechercheur, trots dat ze het altijd aanvoelt als er iets mis is, maar het instinct van een moeder legt ze naast zich neer. Als ik haar voor de derde keer opbel om over de Greens te praten, verliest ze haar geduld.

‘Bel me als er iets gebéúrt,’ snibt ze.

Een week later wordt de zestienjarige Tricia Talley vermist.

3

Jane

De belletjes die langs het roze sprookjeskasteel opstegen, deden een woud van plastic zeewier zacht heen en weer bewegen. Tussen het wier stond een met goud en edelstenen gevulde piratenkist. Een zeemeermin met golvend rood haar rustte in een geopende oester, omringd door bewonderende schaaldiertjes. Er bevond zich slechts één levend wezen in het onderwaterparadijs, een vis die door het met bloed bespatte glas naar rechercheur Jane Rizzoli staarde.

‘Wat een luxe aquarium voor één onnozele goudvis,’ zei Jane. ‘Volgens mij zit de hele cast van *De kleine zeemeermin* erin, en dat voor een vis die over een jaar door het toilet wordt gespoeld.’

‘Niet per se. Dit is een sluiersaart,’ zei dokter Maura Isles. ‘Deze soort kan tien tot twintig jaar leven. De hoogste officieel geregistreerde leeftijd voor de sluiersaart is drieënveertig jaar.’

Door het glas had Jane een waterig beeld van Maura, die aan de andere kant van het aquarium gehurkt zat om het lichaam van de tweeënvijftigjarige Sofia Suarez te bekijken. Zelfs om kwart voor elf op een zaterdagochtend slaagde Maura erin er elegant uit te zien, een kunstje dat Jane nooit meester was geworden. Het lag niet alleen aan Maura’s getailleerde broekpak en haar kaarsrecht geknipte zwarte haar; nee, het lag aan Maura zelf. De meeste agenten van het Boston PD vonden haar een intimiderende verschijning met haar bloedrode lippenstift, een vrouw die haar intellect als

schild gebruikte. Intellect dat er nu op gericht was de taal van de dood die de wonden en bloedspatten spraken te ontcijferen.

‘Echt waar? Kan deze soort meer dan veertig jaar leven?’ vroeg Jane.

‘Je kunt het opzoeken.’

‘Waarom weet jij altijd van die volslagen onbelangrijke feiten op te lepelen?’

‘Niets is onbelangrijk. Je kunt alles een keer nodig hebben.’

‘Reken maar dat ik het ga opzoeken, want alle goudvissen die ik vroeger heb gehad, waren binnen een jaar dood.’

‘Geen commentaar.’

Jane kwam overeind en keek om zich heen in de bescheiden woning van de vrouw die hier had gewoond en er was gestorven. *Sofia Suarez, wie was je?* De boekenkast en de netjes naast elkaar liggende afstandsbedieningen op de lage tafel waren alvast een paar aanwijzingen. Een vrouw die van orde en netheid hield, en van breien, te oordelen naar de tijdschriften op een bijzettafel. In de boekenkast stonden liefdesromans naast studieboeken over verpleging, het leesvoer van een vrouw die dagelijks met de dood te maken had, maar toch in de liefde wilde geloven. In een hoek van de kamer, op een met felgekleurde kunstbloemen versierd tafeltje, stond de ingelijste foto van een glimlachende man met pretlichtjes in zijn ogen en prachtig golvend zwart haar. Een man wiens geest nog in elke kamer van dit huis aanwezig leek te zijn.

Boven het herdenkingsaltaar hing de trouwfoto van de jongere Sofia en haar man, Tony. Op hun trouwdag hadden ze gestraald van blijdschap. Ze hadden ongetwijfeld gedacht dat er vele gelukkige jaren voor hen in het verschiet lagen en dat ze samen oud zouden worden, maar vorig jaar had de dood Sofia's echtgenoot opgeëist.

En gisteravond er was een moordenaar gekomen voor Sofia zelf.

Jane liep om de meubels heen naar de voordeur, waar een stethoscoop op de met bloed besmeurde vloer lag.

Hier was de aanval begonnen.

Had de moordenaar haar opgewacht toen ze gisteravond thuis was gekomen? Of was hij geschrokken toen hij had gehoord dat de sleutel in het slot werd gestoken en had hij in paniek gehandeld toen hij besepte dat hij zou worden betrappt?

De eerste klap is niet fataal. Ze leeft nog. Ze is nog bij bewustzijn.

Jane volgde het sleepspoor van het bloed op de vloer dat liet zien dat het slachtoffer een wanhopige poging had gedaan aan haar aanvaller te ontsnappen. Het liep van de voordeur door de woonkamer, langs het zacht borrelende aquarium.

En daar was alles geëindigd, dacht ze, naar het lichaam starend.

Sofia Suarez lag op haar zij op de tegelvloer, met haar benen opgetrokken, als een foetus in de baarmoeder. Ze had haar blauwe verpleegstersuniform nog aan, met haar naamkaartje op de borst gespeld: S. SUAREZ, VERPLEEGKUNDIGE. Een krans van bloed lag rond haar ingeslagen schedel en haar gezicht was onherkenbaar verminkt. Een naargeestig overblijfsel van het gezicht dat op de trouwfoto zo had gestraald.

‘In deze spatten is de omtrek van een schoen te zien,’ zei Maura en ze wees. ‘En ginds staat een gedeeltelijke zoolafdruk.’

Jane bukte zich om ze te bekijken. ‘Een stevige schoen of laars. Herenmaat eenenveertig, tweeënveertig?’ Jane draaide zich om naar de voordeur. ‘Haar stethoscoop ligt bij de voordeur. Ze is aangevallen toen ze binnenkwam. Ze is erin geslaagd tot hier te kruipen. Ze nam een ineengedoken houding aan, om zich te beschermen, vooral haar hoofd. Maar hij bleef slaan.’

‘Hebben jullie het wapen gevonden?’

‘Nee. Naar wat voor soort wapen moeten we zoeken, denk je?’

Maura hurkte weer naast het lichaam. Met haar gehandschoende hand scheidde ze voorzichtig het haar van de dode vrouw om de schedel bloot te leggen. ‘Deze wonden hebben een duidelijke ronde vorm. Ik denk dat jullie moeten zoeken naar een hamer met een ronde, afgeplatte kop.’

‘We hebben tot nu toe geen enkele hamer gevonden. Met of zonder ronde kop.’

Janes partner, Barry Frost, kwam uit de slaapkamer, die aan de achterkant van de woning was gelegen. Zijn van nature bleke gezicht was roodverbrand, omdat hij gisteren de hele dag zonder hoed op het strand had vertoefd. Jane rilde bijna als ze naar hem keek. ‘Haar tas en mobiele telefoon zijn nergens te vinden,’ zei hij. ‘Dit zat in de slaapkamer in een stopcontact.’ Hij liet haar een opladersnoer zien. ‘Voor een Apple-laptop, als ik me niet vergis.’

‘Maar geen laptop?’ vroeg Jane.

‘Nergens in huis, nee.’

‘Weet je het zeker?’

‘Je mag het controleren.’ Een ongewoon bitse reactie van Frost, maar ze had daar ook wel een beetje om gevraagd. En hij zou ook wel uit zijn hum zijn vanwege zijn verbrande gezicht.

Jane had de woning vluchtig bekeken, maar besloot nog een kijkje te nemen. Haar schoenbeschermers maakten suizende geluidjes op de vloer. Ze wierp een blik in de logeerkamer, waar stapeltjes opgevouwen kleding en ander wasgoed op het bed lagen. Naast de logeerkamer was een badkamer. In het kastje onder de wasbak stond een mandje met de gebruikelijke gezichtscremes en oliën die eeuwige jeugd beloofden maar die belofte nooit waarmaakten. In het medicijnkastje stonden flesjes met pillen voor hoge bloeddruk en allergieën, en een flesje hydrocodon waarvan de uiterste houdbaarheidsdatum zes maanden was overschreden. De badkamer zag eruit alsof er niets ontbrak en dat vond Jane vreemd. Meestal werd het medicijnkastje door de inbreker leeggehaald. De hydrocodon alleen al was op de zwarte markt goud waard.

Jane liep door naar de slaapkamer. Op de ladekast stond een ingelijste foto van Sofia en haar man, uit een gelukkiger tijd. Ze stonden gearmd op een strand en hadden in de jaren sinds hun trouwfoto was genomen allebei wat extra pondjes en rimpels ge-

kregen. Hun taille was uitgedijd, hun lachrimpels waren dieper. Jane deed de kast open en zag dat Tony's colberts en broeken er nog hingen, samen met de kleding van Sofia. Was het niet vreselijk moeilijk om elke ochtend de kleren van je overleden man te zien als je de kast opendeed? Of had Sofia er juist troost uit geput, dat ze de kleding die hij had gedragen nog kon aanraken en hun geur kon opsnuiven?

Jane deed de kast dicht. Frost had gelijk: als Sofia een Apple-laptop had gehad, bevond die zich niet in dit huis.

Ze liep naar de keuken. Op het aanrecht lagen zakjes maïsmeel en plastic zakken met gedroogde maïskolven. Verder was de keuken keurig opgeruimd en brandschoon. Sofia zat in de verpleging; ze zou gewend zijn geweest alles schoon en steriel te houden. Jane keek in de voorraadkast. Op de planken stonden smaakmakers en sauzen die haar niet bekend voorkwamen. In gedachten zag ze Sofia met haar karretje door een supermarkt lopen en de maaltijden plannen die ze voor zichzelf zou maken. Ze was alleenstaand en at waarschijnlijk in haar eentje. Te oordelen naar de goedgevulde kruidenkast had ze nog steeds plezier in koken. Weer een stukje van de puzzel: Sofia Suarez was een vrouw geweest die van koken en breien hield. Een vrouw die haar overleden man zo miste dat ze zijn kleding in haar kast had laten hangen en een herdenkingsaltaar voor hem had gemaakt in haar woonkamer. Een vrouw die liefdesromans las en van haar goudvis hield. Een vrouw die hier het afgelopen halfjaar in haar eentje had gewoond, maar niet in haar eentje was gestorven. Er had iemand bij haar gestaan, met in zijn hand het instrument waarmee ze was gedood. Iemand had naar haar staan kijken toen ze haar laatste adem uitblies.

Jane keek naar de glasscherven van de ingeslagen ruit van de keukendeur. De indringer had zijn arm door de gebroken ruit gestoken en de sleutel omgedraaid om binnen te kunnen komen. Jane deed de deur open. Hij kwam uit op een smal grindpad met een lege vuilnisbak en wat onkruid. Buiten lagen ook scherven,